

Blauw door Lusa Bouwma

Blauw was altijd mijn favoriete kleur, tot nu. Blauw, de kleur van je ogen. Blauw, als de kleur van deinende golven. Blauw, als de kleur van vergeet-mij-nietjes. Maar ook blauw, als de kleur van de schaduwen onder je jukbeenderen. Blauw, als het ijs in je stem toen je zei: We kunnen het er morgen nog wel over hebben. Dat was wat je zei, toen ik je voor de laatste keer sprak.

Je lachte toen, al was het nauwelijks een lach te noemen. Je mond trok omhoog, maar je ogen deden niet mee. Het was alsof je hele wezen zich afzette tegen de belofte van morgen. Ik zag het, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Het was niet de eerste keer dat ik verstomd raakte in jouw bijzijn.

We waren ooit onafscheidelijk. Jij en ik, een blauw team, zoals jij het noemde. Jij droeg altijd iets blauws: een armband, een sjaal, nagellak. Je zei dat blauw je hielp ademen, dat het je rust gaf. Maar ik zie nu pas hoe verstikkend het voor je werd. Het was geen rust; het was een wurgkoord.

Het begon subtiel. Je sloeg een keer het ontbijt over omdat je “geen honger” had. Je kwam wat later naar onze lunchdates, met het excuus dat je al gegeten had. Ik geloofde je. Waarom zou ik twijfelen aan die overtuigende stem zonder vrees? Maar toen begon je me vragen te stellen. Hoeveel calorieën zitten er in een banaan? Wat zou ik kiezen: een appel of een stuk chocola? Je lachte erbij, alsof het niets was, maar ik voelde de kilte met een vleugje angst in je stem.

Ik herinner me de dag dat ik je tekende. Het was een gewone middag, een paar maanden geleden. We zaten in de wiskunde les. “Tekен mij,” zei je, met die speelse glinstering in je ogen. Je keek naar de tekening en bleef stil. Toen je eindelijk sprak, was je stem zacht, bijna breekbaar: “Ik wou dat ik mezelf zo kon zien.”

Die woorden bleven bij me hangen, maar ik begreep ze pas later. Jij zag jezelf niet zoals ik jou zag. Voor mij was je de meest levendige kleur in mijn wereld, maar jij zag alleen een valse schaduw. En elke keer dat je zei dat alles goed ging, rook ik de leugen in je woorden. Maar wat doe je, als degene van wie je houdt een muur optrekt van stilte en halve waarheden? Je wilt die muur niet kapotmaken. Je wilt niet degene zijn die breekt wat nog overeind staat.

De laatste keer dat ik je zag, was je kleiner. Niet fysiek, al leek je fragieler dan ooit, maar kleiner als een verschrompeld schaduwbeeld van jezelf. Zonder je overtuigende stem. Ik wilde vragen hoe het met je ging, echt met je ging, maar ik durfde niet. Je droeg een blauwe trui. Je vingers trokken eraan, net alsof je hem wilde uittrekken, alsof zelfs die kleur je te zwaar was. “*We kunnen het er morgen nog wel over hebben.*”

Maar er kwam geen morgen meer. Je was er niet meer.

Nu denk ik aan blauw, en het snijdt door me heen. Blauw is niet meer de kleur van rust, maar van verlies. Blauw is niet meer de kleur van deinende golven, maar van een afgrond waarin ik je verloor. Als ik mijn ogen sluit, zie ik je nog steeds. Je ogen, dat blauw dat me ooit betoverde, maar mij nu achtervolgt.

En nu vraag ik mezelf af: waarom zag ik het niet eerder? Was ik te blind, te bang, te dom? Ik dacht dat blauw ons verbond, maar het scheidde ons. En ik weet niet of ik die kleur ooit nog zal kunnen dragen zonder jou.

Vergeet-mij-nietjes. Zo noemden we ze vroeger. Nu zijn ze alles wat ik nog van je heb.